

A ritum dicit creaturam esse, idē quoq; de filio nō necessario credet? Hoc est ob ipsoꝝ orō
dinis similitudinē. Ordine nāq; naturæ iuxta philosophos & theologos (vt alias demō
strauit) quippā ex aliquo generat: ac ex vna psona producitur altera. Porro aut nō de
bemus in theologia reꝝ diffinitionibus aliter vtī, q̄ ipse significat, q̄q; a doct̄oribus ac
ordi solent. Siquidē igit ordo naturæ processionis est ordo, p̄ qua vna res ab alia natu
rā accipit, q̄ quidē natura principium est, quo, vel per q̄d (vt Damascenus etiā inquit)
sequitur generationē esse ordinē naturæ, nō veluti generat̄, vtz quo generans genes
rat, q̄d quidē principiū cōmunicabile est. ¶ Ne mutes dictiones, P. R. Aliud em est Mar.
dicere ordinē & naturā, aliud vero ordinis naturā. ¶ Ordo secundū naturā, R. P. & Iohā.
ordo naturæ idē significant, quēadmodū de psona, ex qua fit aliud, dici potest, si relatio
nem principij habeat, q̄d quidē secundū naturā cōmunicat. Vnde sequitur sanctū sp̄m
ordine ac natura secundū post filiū esse, & ab eodē esse accipere, ac cōsequēter ab ipso
procedere. Sed hæc hactenus. Nā de tēporanea sancti sp̄s processione suo loco dice
mus, q̄n quidē alterius est cōsiderationis. ¶ Operæ pretiū esse nostris, P. amp. vt breꝝ Imp.
vibus disputetis, vosaūt tā longā habuistis orationē, vt antea dies defecturus videatur:
q̄ nostris respondere sufficiat. Quibus dictis, sessio missa fuit, & ad diē sabbati dilata.

¶ Die sabbati xiiij. mensis Martij, sessio xxx. Florentiæ.

B I ad oēs orationis tuæ partes oratione ppetua r̄ndere velim, hic dies mihi, P. R. Mar.
ad dicendū nequāq; sufficeret. Qm̄ igitur sermones prolixi nobis inutiles sapiē
sime viū fuerūt: idcirco singulā quantū orationis tuę partē memoria (vt potero)
repetendo ad ipsas sigillatim paucis r̄n debo, te interrogādo, ac ex te rōnes quæ
rendo, & tibi cū fuerit opus reddēdo. Qm̄ aut, P. R. dixisti, nos primā Athanasij autho
ritatē non bene intellexisse, q̄n quidē ipsam male exposuimus, ideo nostrę responsonis
ordinē, habetis, a magno Basilio debes incipere, deinde ad Athanasij venire. ¶ Qm̄ Iohā.
sessione proxima, P. R. magni Athanasij autoritas recitata & exposita fuit a te, idcir
co mihi videt̄, vt eandē prius explanemus, clariorēq; reddamus, postea vero ad magnū
Basilium veniamus. ¶ Vt ordine bono, P. R. hac in re procedamus, agendū est no
bis (vt dixi) sin minus inter nos consensio poterit exoriri, Nā in superiore sessione primo
ex me quisiisti, an credere magnū Basilium huius fuisse snæ, ac vna cū sanctis suis maioris
bus sensisse, sanctū sp̄m ordine dignitatēq; tertiu eē, deinde verbis eius a te explanatis, Iohā.
continuo ad Athanasium venisti. Ego vero vt eodē ordine tibi responderē, eandē Ba
sij authoritatē prius exposui, ac eius aliā simul attuli, & ex precedentū cū consequenti
bus eiusdē Basilij verborū nexu, mentē ipsius dilucidavi, necnon ex tua expositione ma
gnū ip̄m Basilium inconueniens sequi, demonstrauit in extremū aut ad magnū Atha
sium veni. Ne igitur orationes nostræ confundant, idē nobis ordo seruandus est, cū p̄ser
tim beatissimus dñs noster serenissimo Imperatori, ac nobis oibus id contendētibus be
gne concesserit, vt singulis argumentis atq; orationis partibus r̄ndentes, eouq; disputa
tionē nostrā trahamus, quousq; controuersia nostræ modū inueniamus. Ad primam
igitur magni Basilij authoritatē prius r̄ndere debes. ¶ Volebā equidē, R. P. codē or Mar.
dine, quo proxime sum loquutus, adhuc in p̄sentia tecū agere, ac in primis ostendere,
magni Athanasij authoritatē ad nostrā magis sententiā, q̄ ad vestrā facere. Vtz q̄n ti
bi videtur, vt tui sermonis ordinē sequar, in hoc etiā morem gerā tibi, & a Basilij autho
ritate incipiā. Primo, tribus argumentis probare conatus es, librū vestrū mendosum nō
esse, quē ipsi dubio procul corruptū eē putamus. Quorū qdem argumentorū primū fuit
q̄ idem Basilius alio etiā in loco testatur, sanctū sp̄m a filio esse habere, atq; q̄ contra
eius eē existimationem (q̄ doct̄or egregius admirationēq; valde dignus existit) si de di
uinis dogmatibus hæsitans, verbo, forsan, vsus fuisset, ac non sine ambiguitate suā sentē
tiam literis mādasset. Postremo, ex nexu verborū ipsius Basilij iudicatis vestrū librū in
corruptum, nostrum aut mendosum esse, sanctūmq; sp̄m ordine dignitatēq; tertiu eē.
Sed anteaq; vobis r̄ndeamus, hæc Basilij autoritas recitet̄. Vnum (inqt) patrem, vnum
filium, vnu sp̄m sanctū esse iuxta diuinā traditionem profitudū nobis est, non aut duos
patres, neq; duos filios, q̄n quidem sanctus sp̄s filius non est, neq; nominat̄. Et reliqua.
In qbus verbis, P. amp. non legitur, neq; ex ip̄is necessario potest inferri, sanctum sp̄m
a filio esse accipere, nā illud, non em a sp̄ritu accipimus aliqua, quemadmodum a filio
d d d d d sp̄s,